

DANIELLE STEEL

Egy rendkívüli nő

DANIELLE STEEL

Egy rendkívüli nő

MECENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *A Good Woman*
A Delacorte Press Book. Published by Bantam Dell
a Division of Random House, Inc., New York, New York
Copyright © 2008 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket art and design by *Shasti O'Leary Soudant*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Gyökös Eleonóra*

Hungarian translation
© by *F. Gyökös Eleonóra*, 2009

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2009

honlap: www.maecenaskiado.hu

*A rendkívüli nőknek - a nagyszerű nőknek ajánlom!
Beatrix, Sam, Victoria, Vanessa és Zara
a legfantasztikusabb nők, akiket ismerek.
Mindegyikőjük különleges és páratlan.
Bátorságuk, szerető szívük, bölcsességük, találékonyságuk,
céltudatosságuk, becsületességük emberséggel,
higgadtsággal és kedvességgel párosul.
Ti vagytok az én hőseim, a kincsem és az örömöm.
Rólatok mintázom a karaktereimet.
Köszönet mindazért, amit tanítottatok nekem,
és a határtalan szeretetért, amelyben osztozunk.*

Szívem minden szeretetével:

Anyu / D.S.

1. fejezet

Ezerkilencszáztizenkettő április tizennegyedikén reggel Annabelle Worthington csendesen olvasgatott szülei könyvtárszobájában, ahonnan szép kilátás nyílt az óriási, fallal körülvett kertre. Egyre jobban mutatkoztak a tavasz jelei, a kertészek már elültették a virágokat. Minden gyönyörű lesz, mire a szülei és a bátyja, Robert, pár napon belül megérkeznek. Ott honuk, a nagy és impozáns Worthington-rezidencia a New York-i Fifth Avenue északi részén állt. A Worthingtonok és édesanyja családja, a Sinclairok közvetlen rokonságban álltak a Vanderbiltekkel és az Astorokkal, de szegről-végről tulajdonképpen New York valamennyi befolyásos családjával kapcsolatban voltak. Édesapja, Arthur vezette a város legtekintélyesebb bankját, amelynek tulajdonosa is volt egyben. Családja generációk óta bankárkodott már, csakúgy, mint az édesanyjáé Bostonban. Huszonnégy éves Robert bátyja immár három éve dolgozott az édesapjuknak. Amikor Arthur egy nap majd nyugdíjba vonul, Robert veszi át a helyét. Múltjukhoz hasonlóan a jövőjük is kiszámíthatónak és biztosnak ígérkezett. Annabelle üvegburában nevelkedett.

A szülei szeretetben éltek, és ő meg Robert is közel álltak egymáshoz, mindig remekül megvoltak együtt. Boldogságukat semmi nem árnyékolta be. Bármilyen probléma merült is föl, megtalálták rá a megoldást. Annabelle életét áldás kísérte: gyermekkorát kedves, szerető szívű felnőttek aranyozták be.

Az utóbbi néhány hónap különösen izgalmasan telt számára, jókedvét azonban némi kellemetlenség

zavarta meg. Nem sokkal karácsony előtt vezették be a társaságba egy káprázatos bálon, amelyet a szülei rendeztek neki. A bennfentesek szerint évek óta ez volt a legelegánsabb és a legextravagánsabb estély New Yorkban, amit elsőbálozónak tartottak. Az édesanya mindig is szeretett partikat adni. Erre az alkalomra lefedette és felfűttette a kertet. A bálterem pazar látványt nyújtott. A legjobb zenekart szerződtette. Négyszáz ember vett részt az összejövetelen, Annabelle pedig úgy festett a ruhájában, akár egy tündér-királykisasszony.

Annabelle apró volt, finom és törékeny, alacsonyabb még az édesanyjánál is. Hosszú, selymes haja aranylott, és hatalmas kék szemét sötét szempillák keretezték. Tökéletesen szabályos arca, pici keze és lába pedig csak fokozta a szépségét. Amikor kicsi volt, édesapja folyton azt hajtogatta, hogy úgy néz ki, mint egy porcelánbaba. Tizennyolc éves korára alakja csinos, arányos, karcsú lett. Báj és kellem áradt belőle. Minden porcikájából sugárzott az őstől örökölt előkelőség, csakúgy, mint egész rokonságából.

A bált követő napokban a család együtt töltötte a karácsonyi ünnepeket, és még január első hetére is bőven kijutott az esti multságokból. A sok izgalom és a túlságosan lenge alkalmi ruhák miatt azonban Annabelle súlyos influenzába esett. A szülei végtelemül aggódtak, amikor betegsége hirtelen hörghurutba csapott át, sőt még a tüdőgyulladás veszélye is fenyegetett. Ám fiatal korának és jó egészségi állapotának hála, végül is talpra állt. Majdnem egy hónapig küszködött a lázzal és a betegséggel. A család orvosa kénytelen volt megállapítani, hogy legyengült szervezetére való tekintettel nem tanácsos elutaznia. A család ugyanis több hónapig tartó utazást tervezett Európába, hogy meglátogassák az ottani barátaikat. Annabelle még javában lábadozott, amikor szülei és Robert

február közepén elindultak a *Mauretania* nevű hajóval. Már többször is utaztak vele. Az édesanyja korábban felajánlotta, hogy otthon marad és ápolja, de mire érkezett az indulás napja, Annabelle épp elég jól volt ahhoz, hogy nyugodt szívvel hagyhassák magára. A lány pedig ragaszkodott hozzá, hogy az anyja ne mondja le az utazást, amit oly régóta tervezett. Mindannyian sajnálták, hogy egyedül kell hagyniuk a lányt, és Annabelle-en is csalódottság lett úrrá. Bár már sokkal jobban érezte magát, kénytelen volt belátni: ahhoz még mindig nincs elég jól, hogy egy két hónapos utazásra vállalkozzon. Biztosította az édesanyját, Consuelót, hogy gondot visel a házra, amíg ők távol lesznek. A szülei tökéletesen megbíztak benne.

Annabelle nem az a fajta lány volt, aki miatt aggodniuk kellene, vagy aki visszaélne a bizalmukkal. Ószintén elszomorította azonban őket, hogy a lányuk nem tarthat velük, és Annabelle is ugyanígy érzett. Vidáman kísérte ugyan ki őket a Cunard-dokkhoz, de amikor visszatért az üres házba, lehangoltság vett erőt rajta. Sokat olvasott, és olyan tevékenységekkel foglalta el magát a négy fal között, amelyeket az édesanyja is helyeselt volna. Mutatós dolgokat hímzett, és órákig bíbelődött legfinomabb ágy- és asztalneműjük csinosítgatásával. Még nem érezte elég erősnek magát ahhoz, hogy társaságba járjon, de legkedvesebb barátnője, Hortense gyakran meglátogatta. Hortense ugyanabban az évben debütált elsőbálozóként, gyermekkoruk óta elválaszthatatlanok voltak. Hortie-nak már volt udvarlója, Annabelle pedig fogadott vele, hogy James húsvétra megkéri a kezét. Igaza lett: barátnője eljegyzését az előző héten jelentették be. Annabelle alig várta, hogy az anyja megjöjjön, és neki is elújságozhassa a hírt. Április tizenhetedikére várta a családját. Négy nappal korábban kellett felszállniuk egy Southamptonból induló vadonatúj óceánjáróra.

Két hónap hosszú időnek bizonyult, és Annabelle-nek már nagyon hiányoztak mind a hárman. Viszont kilábalt a betegségéből, és sokat olvasott. Miután végzett a ház körüli teendőkkal, délutánjait és estéit a könyvtárszobában töltötte apja könyvei fölé görnyedve. Leginkább kiváló emberekről és tudományos eredményekről szóló könyveket olvasott. Sohasem érdekelték a hetet-havat összehordó romantikus regények, amelyeket az anyja olvasgatott, azok pedig még kevésbé, amiket Hortense adott neki kölcsön. Annabelle intelligens fiatal nő volt, érdekelték a világ történései, és új ismeretekre vágyott. Ezekről a dolgokról rengeteget beszélgetett a bátyjával, aki bizalmasan bevallotta neki, hogy húga tudása szinte már zavarba ejtő számára. Bár Robert kitűnő érzéket tanúsított az üzleti élet iránt, és rendkívül felelősségteljesen viszonyult a munkájához, elsősorban partikra szeretett járni és barátokkal találkozni, míg Annabelle csupán első pillantásra tűnt társaságkedvelőnek, valójában elmélyülésre hajlamos, komoly természete volt, és gondolatai legtöbbször a tanulás, a tudomány és a könyvek körül forogtak. A legszívesebben apja könyvtárszobájában időzött.

Április tizennegyedikén Annabelle késő estig olvasott az ágyában, másnap reggel pedig szokatlanul későn kelt. Fogat mosott, megfésülködött, belebújt a köntösébe, és komótosan reggelizni indult. Miközben lement a lépcsőn, átvillant az agyán, milyen szokatlanul csendes a ház. A személyzetből sem látott senkit. Végül az ebédlőben talált rájuk. Összedugták a fejüket a friss újság fölé, amit aztán villámgyorsan el is tettek. Annabelle azonnal látta, hogy hűséges házvezetőnőjük, Blanche sír. Az érző szívű asszonyt minden szomorú történet megríkatta, ami állatok és gyermekek nyomorúságáról szólt. Annabelle abban a hiszemben kívánt mosolyogva jó reggelt, hogy most

is csak valami hasonló dolgról lehet szó, mire William, a komornyik is elsírta magát, és kiment a helyiségből.

– Jóságos isten, mi történt? – nézett Annabelle megdöbbenve Blanche-ra és a két kézilányra.

Most vette csak észre, hogy valamennyien sírnak, s egy pillanatra elakadt a szívverése.

– Mi folyik itt? – kérdezte, miközben ösztönösen az újságért nyúlt.

Blanche egy hosszú pillanatig habozott, de végül odaadta neki a lapot. Amint kinyitotta az újságot, Annabelle szeme egyből a szalagcímre ugrott. Éjjel elsüllyedt a *Titanic*. Ez volt az a vadonatúj hajó, amelynek haza kellett volna hoznia a szüleit és Robertet Angliából. Elkerekedett szemmel olvasta a részleteket. Csupán annyi derült ki a cikkből, hogy a *Titanic* elsüllyedt, az utasokat pedig mentőcsónakokba tették, és a White Star Hajózási Társaság *Carpathia* nevű hajója sietett a segítségükre. Halálos áldozatokról és túlélőkről egyáltalán nem esett szó, csak feltételezni lehetett, hogy egy ekkora méretű és ilyen jó állapotban lévő hajóról idejében és maradéktalanul kimenekítették az utasokat. Az újság szerint a hajóóriás jéghegynek ütközött, s bár elsüllyeszthetetlennek gondolták, pár órával később mégis elnyelték a jeges hullámok. Megtörtént az elképzelhetetlen.

Annabelle pillanatok alatt intézkedett, szólt Blanche-nak, hogy szüksége van az autóra és az apja sofőrjére. Miközben elindult az emeletre felöltözni, annyit mondott, hogy azonnal el kell mennie a White Star irodaházába, hogy hírt kapjon a szüleiről és Robertről. Eszébe sem jutott, hogy több százan készülnek erre.

Remegett, ahogy felvett egy egyszerű szürke gyapjúruhát, ami éppen a keze ügyébe akadt, majd harisnyát és cipőt húzott, és felkapta a kabátját meg a reti-

küljét. Úgy rohant le a lépcsőn, hogy még a haját sem tűzte fel. Lobogó tincseivel olyan volt, akár egy gyermek, ahogy kiviharzott a házból. Miután becsapódott utána az ajtó, síri hangulat telepedett az otthon maradtakra: a személyzet a legrosszabbra számított. Amíg Annabelle-t Thomas, a sofőr a White Star Hajózási Társaság irodaházához vitte a Broadway elejére, a lányt néma rettegés kerítette hatalmába. Az egyik utcasarkon megpillantott egy rikkancsot, aki épp a legfrissebb híreket skandálta, és a lap új számát lengette. Annabelle megállította a sofőrt, és vett egyet.

Az újság rádióértesülései szerint a *Carpathián* utazó menekültek azt állították, hogy többen nem éltek túl a katasztrófát. Olvasás közben könnyek szöktek Annabelle szemébe. Hogy történhetett ilyesmi a világ legnagyobb és legújabb óceánjárójával? Ez volt az első útja. Hogy süllyedhetett el egy olyan hajó, mint a *Titanic*? És mi van a szüleivel, Roberttel meg a többi utassal?

Amikor megérkeztek a White Starhoz, már több száz ember gyűlt össze, és hangosan követelték, hogy bemehessenek. Annabelle el sem tudta képzelni, hogyan verekedhetné át magát a tömegen. Apja természetes sofőrje segített neki, de így is majdnem egy órába telt, mire végre bejutottak. Odabent elmondta, hogy a szülei és a bátyja az első osztályon utaztak. Egy pattanásig feszült idegzetű fiatal alkalmazott felírta a nevét, közben munkatársai a túlélők névsorát ragasztották ki a székház falaira. A neveket a *Carpathia* rádiója üzentte meg a *Titanic* rádiókezelőjének közreműködésével, aki szerencsésen megmenekült. A névsor egyelőre még nem volt teljes, minden hozzátartozó reménykedhetett.

Annabelle remegő kézzel elvett egy listát, de alig látott a könnyeitől. Aztán a papír alján egyszer csak felfedezett egy nevet. Consuelo Worthington, első

osztály. Az apja és a bátyja nevét azonban nem találta. Annabelle nem akart pánikba esni, és figyelmeztette magát, hogy a névsor még nem végleges. Megdöbbenően kevés név szerepelt a listán.

– Mikor kapnak hírt a többiekről? – kérdezte Annabelle az alkalmazottól, visszaadva neki a papirost.

– Remélhetőleg néhány órán belül – válaszolta a férfi, miközben a többiek ordibáltak és kiáltoztak a lány mögött.

Az emberek zokogva, sírva és egyre indulatosabban próbáltak bejutni. Teljessé vált a káosz, kitört a pánik, a rettegést és a kétségbeesést tapintani lehetett.

– Még mindig folyik a mentés? – kérdezte Annabelle reménykedve.

Ki tudja, milyen állapotban, de az anyja legalább életben volt. A többiek is bizonyosan túléltek a csapást.

– Az utolsó mentőcsónakot reggel fél kilenckor ürítették ki – tájékoztatta az alkalmazott komor pillanattal.

Ő már hallotta a rémhíreket az elhaló segélykiáltásokról és a vízen úszó holttestekről, de nem az ő feladata volt minderről beszámolni, s nem is lett volna bátorsága elmondani ezeknek az embereknek, hogy több száz vagy még annál is több élet veszett oda. A túlélők listája mindössze hatszáz nevet tartalmazott, a *Carpathia* rádióüzenete szerint pedig hozzávetőleg hétszáz embert sikerült fölvenniük, és még nem jegyezték föl az összes nevet. A közölt számadatok alapján az utasok és a legénység közül mintegy ezer embernek nyoma veszett.

Az alkalmazott egyszerűen nem akart hinni a fülének.

– A következő pár órában az összes túlélő nevét meg kell tudnunk – fejezte be válaszát együtt érzően.

Közben egy kivörösödött arcú ember megfenyegette, hogy megüti, ha nem ad neki is egy listát. Az

emberek olyan kétségbeesetten várták az újabb, talán megnyugtató híreket, hogy egészen kivetkőztek önmagukból. A White Star alkalmazottai annyi névsort osztottak szét és ragasztottak ki, amennyit csak tudtak. Annabelle a sofőr kíséretében visszament az autóhoz, hogy ott várja be az újabb híradásokat. Thomas felajánlotta, hogy hazaviszi, de a lány visszautasította, mert első kézből akarta megtudni a legfrissebb információkat. A világ minden kincséért sem mozdult volna el a White Star irodaháza mellől.

Némán várakozott a kocsiban. Néha behunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak a szülei és Robert is a túlélők között lennének, s hálás szívvel gondolt anyja nevére a menekültek listáján. Nem evett, nem ivott, minden áldott órában ellenőrizte az új információkat. Délután ötkor jelentették be, hogy a túlélők névsora immár teljes, mindössze néhány kisgyerek nevét nem tudták kideríteni. Ám őket leszámítva mindenki szerepelt a listán, akit a *Carpathia* felvett.

– Vannak esetleg olyanok is, akiket másik hajó mentett ki? – kérdezte valaki.

Az alkalmazott csendben megrázta a fejét. Bár más hajók is emeltek ki holttesteket a jeges vízből, egyedül a *Carpathia* legénysége talált túlélőket. Többségüket mentőcsónakokból segítették a fedélzetre, pár embert pedig a vízből mentettek ki. Azok, akiknek nem jutott hely a csónakokban, majdnem mind halálukat lelték a dermesztően hideg Atlanti-óceánban, mielőtt a *Carpathia* megérkezhetett volna, pedig a hajó a *Titanic* süllyedését követően két órán belül már a helyszínre ért. Csakhogy ennyi időt is képtelenség volt kibírni a fagyos vízben.

Annabelle még egyszer megnézte a listát. Hétszázhat túlélő neve állt rajta. Ismét látta az édesanyját, de rajta kívül nem szerepelt másik Worthington a névsorban, sem az apja, sem Robert. Azt kívánta, bárcsak

hibás lenne a lista. Talán csak figyelmetlenségről van szó, vagy arról, hogy a szerettei eszméletlen állapotba kerültek, és nem tudták megmondani a nevüket. Senkinek sem állt módjában ennél több információt szerezni. Tájékoztatták őket, hogy a *Carpathia* három nap múlva, tizennyolcadikán érkezik meg New Yorkba. Annabelle nem tehetett mást, addig is reménykedett, s hálát adott azért, hogy az anyja megmenekült. Nem volt hajlandó elhinni, hogy az apja és a bátyja meghalt. Az lehetetlen!

Miután hazaért, egész éjjel fent maradt, és továbbra sem evett semmit. Hortense átjött, hogy vele legyen éjszakára. Alig váltottak pár szót, fogták egymás kezét, és sírtak. Hortie próbálta őt megnyugtatni, és egy rövid időre a barátnője édesanyja is benézett, hogy mondjon néhány vigasztaló szót. De szavakkal nem lehetett enyhíteni a történeteken. Az egész világot megrázta a hír. Leírhatatlan tragédia volt.

– Hálát adok az istennek, amiért beteg voltál és nem mehettél el – suttogta Hortie Annabelle-nek, mielőtt nyugovóra tértek volna.

Hortense mamája úgy látta jónak, ha a lánya egészen addig Annabelle mellett marad, amíg az édesanyja haza nem érkezik. Nem szívesen hagyta volna magára ilyen körülmények között. Annabelle magát hibáztatta, amiért nem volt a családjával, és egyre csak azon járt az esze, hogy biztosan a segítségükre lehetett volna valamiképp, ha velük van. Legalább az egyiküket megmenthette volna, vagy bárki mást.

A következő napokban Annabelle és Hortie úgy kószáltak a házban, mintha szellemek lennének. Hortie volt az egyetlen, akivel Annabelle érintkezni akart a megrázkódtatások közepette. Hiába kérlelte a házvezetőnőt, semmit sem evett. A személyzet gyászos hangulatban ténfergett. A lányok végül elmentek sétálni, hogy egy kis friss levegőt szívjanak. James

is átjött, melléjük szegődött kísérőnek. Nagyon figyelmesen viselkedett, és elmondta, mennyire sajnálja a történeteket.

Még mindig nem jött túl sok hír a *Carpathiáról*. Megerősítették, hogy a *Titanic* valóban elsüllyedt, s hogy a túlélők átadott listája teljes. Már csak azoknak a kisgyerekeknek a neve hiányzott, akik elveszítették a hozzátartozóikat. Amennyiben a gyerekek az Egyesült Államok polgárai voltak, családtagjaik a kikötést követően azonosíthatták őket. Máskülönben a kicsiket vissza kellett vinni Cherbourgba vagy Southamptonba a rokonaikhoz, akik addig halálra aggódhatták magukat. Fél tucat volt azoknak a gyerekeknek a száma, akik egyik túlélőhöz sem tartoztak, és még nem tudtak beszélni. Felnőtt sorstársaik ugyan gondjaikba vették őket, de arra nem volt mód, hogy megtudják a nevüket. Mindenki más azonban, valamennyi beteg és sérült is, rajta volt a listán, erről biztosították a hozzátartozókat. Annabelle még akkor sem hitte el az egészet, amikor tizennyolcadikán este Thomas, a sofőr a Cunard-dokkhoz vitte. Hortie nem kísérte el a barátnőjét, mert nem akart a terhére lenni, így Annabelle egyedül ment az ötvennégyes mólóhoz.

A várakozó tömeg valamivel este kilenc után láthatta, ahogy a *Carpathia* vontatóhajók segítségével lassacskán beúszik a kikötőbe. Annabelle szíve hevesebben kezdett verni, ahogy megpillantotta a hajót. A jelenlévők meglepetésére a *Carpathia* a White Star dokkja felé vette az irányt, az ötvenkilences és a hatvanas mólókhoz. Azután mindenki számára világossá vált, hogy mielőtt a *Carpathia* kiköt a Cunard-dokkban, még leereszti a mentőcsónakokat a White Star Hajózási Társaság kikötőjében. Mindössze ennyi maradt a *Titanic*ből. A fotósok kis csónakokba zsúfolódtak. Valóságos hajórajt képezve igyekeztek megközeleíteni a *Carpathiát*, hogy lefényképezhessék a mentő-

csónakokat és a katasztrófa túlélőit, akik a korlátnak támaszkodva várták, hogy kikössenek végre. A helyzet tragikomikus volt. A hozzátartozók síri csöndben, reménykedve figyelték, vajon ki érkezik meg, a riporterek meg a fotósok pedig ordibálva igyekeztek a legjobb helyeket biztosítani maguknak.

Miután letette a mentőcsónakokat, a *Carpathia* lassan besiklott az ötvennégyes dokkhoz, ahol a Cunard Hajózási Társaság emberei gyorsan kikötötték. Leengedték a hajópallót. Csendben, szívet tépő tiszteletadás közepette először a katasztrófa túlélői léphettek a szárazföldre. A *Carpathia* utasai megölelték őket, és kezet ráztak velük búcsúzóul. Az emberek torkát sírás fojtogatta, ahogy a túlélők sorban egymás után felbukkantak. Sokuknak könny áztatta az arcát, némelyikük pedig még teljes egészében a szörnyű éjszaka hatása alatt volt. A vízből jövő iszonytató sikolyok, a jajveszékelés és az elhaló segélykiáltások emlékétől talán sohasem szabadulhatnak. A mentőcsónakokban ülők nem mertek több embert fölvenni, mert rettegtek attól, hogy fölborulnak, s még annál is többen fúlnak a vízbe, mint amennyi áldozatot addig követelt a tenger. Míg várakoztak a segítségre, a vízen lebegő holttestek rémisztő látványa vette őket körül.

Pokrócba burkolózott asszonyok és kisgyerekek szálltak le a *Carpathiáról*. Néhány nőn a takaró alatt még mindig az az estélyi ruha lapult, amelyet a tragédia éjszakáján viselt. Sokuk túlságosan feldúlt állapotban volt ahhoz, hogy átöltözzön, így több napon keresztül ugyanabban az öltözékben húzták meg magukat a *Carpathia* étkezőtermében és szalonjaiban. A hajó utasai és legénysége mindent megtett, hogy a segítségükre legyen. Ám éppúgy, ahogy senki sem tudta megjósolni a szerencsétlenséget, senki sem tehetett meg nem történtté a katasztrófát, nem támaszt-

hatta föl a halálos áldozatokat, és nem pótolhatta az elveszített emberéleteket.

Annabelle fellélegzett, amikor a hajóhíd végén megpillantotta az édesanyját. Consuelo tragikus arc kifejezéssel, megtörten, de mégis méltósággal közeledett felé kölcsönkapott ruhájában. Annabelle szinte olvasott az arcvonásaiból. Más ismerős arcot azonban nem fedezett fel. Az édesapját és a bátyját sehol sem látta. Még utoljára végigpásztázta az anyja mögötti térséget, de Consuelo minden kétséget kizáróan egymaga volt a többi menekült között. A sok nő mellett csak néhány férfi túlélő akadt, akik meglehetősen kényelmetlenül érezték magukat, ahogy feleségük társaságában elhagyták a hajót. Mivel a fotósok egyetlen szívbe markoló találkozásról sem akartak lemaradni, folyamatosan villogtak a vakuk. Aztán Annabelle hirtelen szemben találta magát az anyjával. A lány olyan erővel szorította magához az asszonyt, hogy egyikük sem kapott levegőt. Zokogva kapaszkodtak egymásba az utasok és hozzátartozók kavargó tengerében. A lány végül átkarolta az anyja vállát, és lassan elindultak. Esett az eső, de az időjárás senkit sem érdekelt. Consuelo durva gyapjúból készült alaktalan ruhát viselt, cipője, gyémánt nyaklánc és fülbevalója viszont még az utolsó estély emlékét idézte. Nem volt kabátja, így Thomas tüstént elszaladt az autóhoz egy takaróért, amit Annabelle az anyjára teríthetett.

Már kissé eltávolodtak a hajópallótól, amikor Annabelle rákérdezett arra, ami nem hagyta nyugodni. Bár a választ sejtette, biztosat kellett tudnia.

– Robert és a papa...? – kérdezte lélegzetvisszafojtva az anyjától, aki egyre csak a fejét rázta, s még keservesebben sírt. Annabelle a kocsihoz kísérte. Az asszony végtelenül összetört volt. Mindössze negyvenhárom évesen özvegyült meg, mégis nagyon

idősnek hatott, ahogy Thomas gyengéden besegítette az autóba, és óvatosan bebugyolálta a szőrmetakaróba, amit Consuelo alig tudott megköszönni a sírástól. Lányával szorosan összeölelkezve, csendben tették meg az ismerős utat. Az asszony csak akkor szólalt meg ismét, amikor hazaértek.

A személyzet minden tagja az előcsarnokban várakozott. Miután látták, hogy az asszonyuk egyedül érkezett, szerették volna megölelni, a szeretetükről biztosítani, és elmondani neki, hogy mennyire sajnálják a történeteket. Még abban az órában komor gyászkoszorú került a rezidencia bejáratára, ahogy sok más New York-i házra is azon az estén, mert most már biztosan tudták, kik azok, akik soha többé nem térnek vissza.

Annabelle segítségével Consuelo megfürdött és hálóruhát öltött, Blanche pedig olyan gondoskodással vette körül, mintha újra gyermek volna. Az idős házvezetőnő asszonya gyermekkorától fogva a család szolgálatában állt, akkor is ő ápolta, amikor Annabelle és Robert megszületett. És most ide jutottak. Consuelót lefektették az ágyába. Blanche a szemét törülgette, miközben úrnője háta mögött eligazította a párnát, s próbálta őt megnyugtatni. Teát, zabkását, könnyű piritózt, erőlevest hozott neki tálcan, de Consuelo még a kedvenc süteményéből sem evett. Csak ült némán, és kifejezéstelen arccal bámult rájuk.

Ezen az estén Annabelle az anyja mellett maradt. Consuelo egész testében reszketett, és nem tudott elaludni. A nyomasztó órák után végül elmondta a lánynak, mi történt. A négyes számú mentőcsónakban volt unokatestvérével, Madeleine Astorral együtt, akinek a férje szintén nem élte túl a szerencsétlenséget. A csónak még csak félig telt meg, de az apja és Robert nem akart beszállni. Arra készültek, hogy visszamennek segíteni a többieknek. Nem akarták

elfoglalni a helyet a nők és a gyerekek előtt, pedig bőven elért volna mindenki.

– Bárcsak beszálltak volna! – fohászkodott Consuelo kétségbeesve.

Widenerék, Thayerék és Lucille Carter, csupa ismerős, mind ugyanabban a mentőcsónakban voltak. Ám Arthur és Robert eltökélten a fedélzeten maradt, hogy akár életük kockáztatása árán is segítsenek a többieknek csónakba szállni. Consuelo az éjszaka egyik hősről, Thomas Andrewsról is mesélt. És elmondta Annabelle-nek, hogy az édesapja és a bátyja rendkívül bátran viselkedtek, bár ez most meglehetősen sovány vigasz volt.

Órákon keresztül beszélgettek. Consuelo felidézte a hajón töltött utolsó pillanatait. Lánya a karjába zárta, úgy hallgatta, és sírt. A hajnal fényei lassacskán beszüremlettek a szobába, és egy fájdalmas sóhajt követően az asszony végre elaludt.